

דנה אלוף - על מסלול האלופים

מאת: נעמי לבנון-קשת

עוד לפני סיום הדרישות לתואר הראשון באוניברסיטה הפתוחה, היא קיבלה הודעה מאוניברסיטת בראילן שהתקבלה לתואר שני בפסיכולוגיה. ואז היא קיבלה סלפון מראש המגמה שהודיעה לה שהתקבלה למסלול הישיר לדוקטורט - כולל מילגת נשיא לכל שנות הלימוד ועוד מילגת מחיה

"התוכנית המקורית שלי הייתה ללמוד באו"פ שנה אחת ואז, על סמך הציונים הטובים שקיוויתי להשיג - לעבור לאוניברסיטה 'רגילה', בתקווה שאז כבר לא ידרשו ממני בחינה פסיכומטרית, או שיסתפקו בשלב הזה בציון 600 שקיבלתי - ולא ירצו 700, כנדרש בדרך כלל. אלא שבתום שנה א' התברר לי שכל כך נהייתי מכל רגע באו"פ שכבר לא היה לי כל רצון להרשם לאוניברסיטה אחרת. בשנה הראשונה הזו השגתי ציונים גבוהים והבנתי ששיטת הלימוד באו"פ מתאימה לי ביותר והיא גם מאפשרת לי לעבוד, לבלות ולעסוק בתחביבי. כך נשארתי באו"פ עד גמר לימודי התואר" - מספרת דנה אלוף, בת 25 מרמת גן.

הסיפור האישי של דנה איננו עוד סיפור של בוגר או"פ מוצלח - וכאלה יש, כמובן, רבים. זהו סיפורה של אשה צעירה, שסיימה תיכון במגמה דו-לשונית (ערבית) ושירתה ביחידת המחשבים של חיל המודיעין - שם התקדמה לתפקיד אחראית צוות מחשבים שמנה 13 חיילים. דנה לא ממש האמינה בעצמה, חששה לגשת לבחינות פסיכומטריות, אך מכיוון שהרצון ללמוד באוניברסיטה בער בעצמותיה, פנתה לאו"פ. תחילה לקורס 'מבוא לסטטיסטיקה א' - כדי לבחון את התאמתה למסגרת, ובהמשך לקורס 'מבוא לפסיכולוגיה' שכבש את ליבה, סלל את דרכה וחזק את בטחונה העצמי ביכולותיה. "השיטה הזו, שבה לא צריך לשבת בכיתה מדי יום במשך שעות - התאימה לי מאד והקלה עלי, כי גם בתיכון התקשיתי בישיבה ממושכת בכיתה, שעות על שעות" - אומרת דנה.

במשך 4 שנים למדה דנה באו"פ, כשהיא משיגה ציונים גבוהים במיוחד - 96 בממוצע בכל שנה, מה שזיכה אותה 3 פעמים ב'מילגת הצטיינות נשיא'. היא פרוחה, נהנתה מכל רגע - ובמקביל עבדה: טיפלה באנשים מבוגרים, בעלי צרכים מיוחדים ולקויי למידה, חנכה תלמידים וסטודנטים במסגרת פר"ח-לש"ם, ובמשך שנתיים ברציפות התבקשה לחנוך סטודנטית באו"פ שסבלה מהפרעת קשב וריכוז. "זו הייתה סטודנטית שבעבר כבר הרימה ידיים ועזבה את הלימודים, אבל חזרה - ובאו"פ החליטו להצמיד אותה אלי, כדי לעזור לה להתגבר על קשיים ולסייע לה להמשיך במסלול הלימודים", מספרת דנה. "היו לה באמת קשיים עצומים - ואני ראיתי בזה אתגר. כדי לעזור לה, המצאתי עבורה שיטות המחשה מיוחדות. באחד הקורסים הקשים ביותר, כל מה שהסטודנטית רצתה

היה לעבור את הבחינה בשלום, בציון 60. עבדתי איתה על הקורס הזה שנה שלמה, 4 שעות שבועיות, לימדתי אותה טכניקות של לימוד וסיכום חומר - ובסופו של דבר היא קיבלה בבחינה 90! זה דירבן אותה מאוד והמשיכה ללמוד בכוחות עצמה בקורסים נוספים, שאף בהם הצטיינה וכיום היא מדברת כבר על לימודי המשך לתואר שני!"

הגם שגם קודם לכן ידעה דנה שהיא מעוניינת להתמקד בנושא הפרעות קשב וריכוז ובלקויי למידה, העבודה הצמודה והרצופה הזאת עם אותה סטודנטית חיזקה בה את החלטתה זו.

דנה אומרת כי כבר בתום שנת הלימודים הראשונה שלה באו"פ ידעה בוודאות שתמשיך ללימודי תואר שני. היא השקיעה הרבה בלימודים במשך ארבע השנים שבהן סיימה את התואר, אך הותירה לעצמה זמן גם להתנדבויות וגם לתחביבים, שהעיקריים שבהם - כתיבה ואיור. בסופו של דבר, היא סיימה את לימודי התואר הראשון בפסיכולוגיה בציון 96 - דהיינו בהצטיינות יתירה, ועוד לפני סיום כל הדרישות לתואר הראשון התקבלה לאוניברסיטת בראילן ללימודי תואר שני.

לא מכבר התבשרה, לשמחתה ולגאוות הוריה, כי מכל מגמת לימוד נבחרו שני מצטיינים למסלול הישיר לדוקטורט - והיא בין 19 הנבחרים המאושרים! ולא רק זאת: היא תלמד פסיכולוגיה מחקרית במסלול הישיר, כשהיא פטורה כליל מתשלום שכר הלימוד ועוד מקבלת 'מילגת מחיה' חודשית, בסכום כולל של 160 אלף ש"ח לארבע שנות הלימוד!

עכשיו היא יוצאת לדרך חדשה. עוברת, לראשונה בחייה, לגור לבדה, בדירה שכורה, קרוב לאוניברסיטה. שם היא תוכל לגדל סוף סוף כלבים, שהיא כל כך אוהבת. וכמובן תשקוד על הדוקטורט.

האו"פ מעניקה לכולם הזדמנות למימוש עצמי, ללא התייחסות לנתוני הפתיחה שלהם. מי שחדור מוטיבציה ויש לו את היכולת ללמוד – יגשים את הפוטנציאל שלו, בדרך זו או אחרת. אני ממש גאה להיות בוגרת המוסד הזה – וממה שהתרשמתי, גם באוניברסיטאות האחרות מעריכים מאוד את בוגרי האו"פ. "אז שוב – המון תודה לאוניברסיטה הפתוחה. למדתי בה את אחד מתחומי הידע המדהימים ביותר שיש ולמדתי גם שיעור לחיים: עם מוטיבציה, יכולת ואמונה, השמיים הם הגבול".

"אני מחכה בקוצר רוח לתחילת שנת הלימודים. עכשיו, כשאני מתחילה את לימודי באוניברסיטה 'סגורה', אני מרגישה שאינני מייצגת שם רק את עצמי, את דנה אלוף, אלא גם את האוניברסיטה הפתוחה. אני מבטיחה לייצג את האו"פ בכבוד, כי היא ראוויה לכך.

אני אסירת תודה לה על כל מה שעשתה עבורי. היא נתנה לי את אחת ההזדמנויות המוצלחות ביותר בחיי – ובזכותה הגעתי לאן שהגעתי.

לפני שנתיים, בעיצומם של לימודי התואר הראשון, ולאחר סבל שנמשך שנים, אובחנה דנה אלוף כחולת צליאק. "מגיל 17 סבלתי מכאבי בטן עזים במיוחד. רזיתי מאוד, עד שהגעתי לתת משקל של 43 ק"ג, כשגובהי הוא 1.71 מ" – מספרת דנה – אבל הרופאים תלו הכל ב'מתח', 'גיל העשרה', 'בחינות בגרות' וכד' – בעוד הסבל שלי נמשך ולא מרפה. גם כאן, יכולתי להמשיך ללמוד ולתפקד רק בגלל שיטת הלימוד באו"פ, שאיפשרה לי ללמוד, למרות הכאבים העזים, בשעות ובימים הנוחים לי, מה גם שלמדתי ברמת גן, כלומר בסביבת מגורי. בסופו של דבר, בדרך מקרה, דווקא רופא מחליף אבחן את מחלתי – הנדירה בגיל כזה. האבחון שינה את חיי והחזיר אותי לדרך המלך ולחיים תקינים".

דנה לא הסתפקה בכך שהאבחון גאל אותה מסבל של שנים. היא מנהלת מזה שנתיים את פורום התמיכה בחולי הצליאק, באתר Y-NET, שאליו פונים, לדבריה, בעיקר הורים לילדים החולים במחלה. היא אף יוזמת מפגשים להורים ולחולים. לכנס האחרון, שנערך באולם בכפר סבא, הגיעו כ-200 איש – ומי שניצח עליו היה שף, חולה צליאק בעצמו, שהכין את כל הארוחה.

עיסוקה באתר חולי הצליאק, חשף אותה לפניות רבות של הורים, שביקשו ממנה עצות איך להסביר לילדם החולה במחלה זו, שסימן ההיכר הבולט שלה הוא רגישות לכל דבר מזון המכיל גלוטן – את פרטי מחלתו ואת הסיבות לאיסורי האוכל הרבים. כדרכה, דנה עשתה מעשה וכתבה ואיירה ספר ילדים בשם "העוגה של רוני", שיצא לאור לפני שבועות אחדים, במימונה הפרטי. בספר דנה מציגה לילדים, בגובה העיניים כדבריה, את נושא המזון המיוחד הדרוש לחולי הצליאק, כדי שיוכלו לחיות חיים של איכות. "הפכתי את האוכל ל'מיוחד' ואת הילד ל'מיוחד' ודרך הספור המחשתי לילדים את כל נושא הצליאק" – אומרת דנה.